



בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות תביעות מרכז – שלוחת נתניה

נגד

הנאשם:

מחמוד סחאר – ת"ז 938140670

בשם המאשימה:

עו"ד מיכל אפלבוים
עו"ד חיים שוורצברג

בשם הנאשם:

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. במועד האירוע היה הנאשם עצור במשמורת שב"ס. ביום 21.1.18 בבית סוהר "רימונים" (להלן: בית הסוהר) החזיק הנאשם בלהב של סכין יפני שהוסלק בפנקס טלפונים אותו נשא על גופו.

טיעוני הצדדים לעונש

1. ב"כ המאשימה הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם (עת/1), יליד 1982 שלחובתו 14 הרשעות קודמות, מאז היה קטין בן 17, ואשר הספיק לרצות עד היום כ-19 שנים מחייו במאסר ממש מאחורי סורג ובריח. כן הגישה את הרשעתו הלפני אחרונה של הנאשם, ת"פ (שלום ב"ש) 13861-04-17, גזר דין מיום 19.7.18 (עת/2), אז נדון למאסר בפועל למשך 28 חודשים ועונשים נלווים, בגין עבירות מתן שוחד, ניסיון להכניס חפץ אסור ומסוכן לבית הסוהר ועסקה בסם מסוכן – זאת לאחר שהציע שוחד כספי לסוהר שעבד בבית הסוהר בו ריצה עונש מאסר, בתמורה להחדרת סמים לבית הסוהר.

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירה של החזקת סכין, כזו הפוגעת בערכים המוגנים של שלמות הגוף וביטחון הציבור, ומקבלת משנה חומרה בנסיבות ביצועה בין כותלי בית הסוהר, על פוטנציאל הנזק הגבוה, הפרת הסדר הציבורי והמשמעת, והחשש לחייהם ובריאותם של אסירים וסוהרים. היא הפנתה לפסיקה וביקשה לקבוע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר לבין שנת מאסר בפועל. בהינתן עברו הפלילי המכביד והמגוון של הנאשם, עונשי המאסר הממושכים שריצה – שלא היה בהם להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות – אפילו בין כותלי הכלא, מודעותו לאיסור על החזקת סכין בכלא (כפי שהתבטא בדבריו בחקירתו במשטרה), ואי נטילת אחריות –



בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

עתרה לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם הענישה, בצירוף מאסר על תנאי ממושך וקנס.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם, שעתידי היה להשתחרר ממאסר קודם בעוד ימים ספורים, הודה בחקירתו במיוחס לו, כשבאותה הנשימה טען כי אין מדובר בסכין. לדברי ב"כ הנאשם, לא בוצעה עבירה כלשהי באמצעות הסכין וממילא הנאשם לא התכוון לעשות בה שימוש לביצוע עבירה, ומשכך נסיבות החזקת הסכין אינן חמורות, ומצדיקות השתת עונש מאסר בחופף לעונש מאסר קודם אותו מרצה הנאשם כעת. כן ביקש לאבחן את פסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה, וטען כי נסיבות הנאשמים באותם אירועים חמורות יותר.

הנאשם בדברו האחרון טען כי "מה שנתפס אצלי, החפץ הזה, זה באמת לא משהו. אפילו לתפוס אותו לא יכולים לתפוס".

מתחם הענישה ההולם

2. מתחם העונש הראוי ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. העבירה אותה ביצע הנאשם – החזקת סכין שלא כדין, מקימה סיכון פיזי ממשי לסוככים אותו, במקרה זה לאסירים ולסוהרים. הנסיבות הייחודיות בהן בוצעה העבירה, הסלקת הסכין והחזקתו בין כותלי הכלא, מקימות משנה חומרה ומגדילות את החשש לשלמות גופם של קורבנות פוטנציאליים, מהוות סיכון בטחוני ובטיחותי, והפרה בוטה של הסדר הציבורי והמשמעת בבית הסוהר. להלן דוגמאות לענישה נהגת:

רע"פ 3676/15 מחאגנה נ' מדינת ישראל (8.6.15). נדונה בקשת רשות ערעור של מבקש שנדון בעקבות הודאתו למאסר בפועל למשך 6 חודשים (לריצוי מאחורי סורג ובריח) בגין החזקת סכין בין כותלי הכלא, בתוך קופסת סיגריות, זאת לאחר שנקבע מתחם ענישה בין עונש מאסר שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור.

עפ"ג (מחוזי מרכז-לוד) 37992-12-17 מדינת ישראל נ' כהן (11.2.18). ערעור המדינה על קולת עונשו של המשיב שהורשע בהתאם להודאתו בעבירה של החזקת סכין בבית הסוהר בנסיבות דומות לענייננו – להב של סכין יפני שנתפס בכיסו. נקבע כי: "לטעמנו, כאשר מדובר



בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

בהחזקת סכין בין כתלי בית הסוהר, צריך מתחם הענישה להתחיל בין מאסר בפועל שניתן לרצותו בעבודות שירות, וזאת נוכח הסיכון לסדר ולמשמעת שצריכים לשרור בבית הסוהר ואשר החזקת סכין עלולה לשבש אותם באופן חמור". הערעור התקבל, ואך מאחר שערכאת הערעור איננה ממצה את הדין, הועמד העונש על 3 חודשי מאסר, עליהם הצטברו 6 חודשים נוספים (מתוך 9 חודשי מאסר שהופעלו), וזאת במצטבר לעונש מאסר ממושך קודם שריצה המשיב.

ת"פ (שלום רמלה) 19-03-46096 מדינת ישראל נ' בן שטרית (14.7.19). הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בהחזקת סכין מאולתרת בעלת להב באורך 2.5 ס"מ בין כותלי הכלא. הוא נדון ל- 4 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש מאסר עולם אותו ריצה באותה עת.

ת"פ (שלום רמלה) 17-10-52057 מדינת ישראל נ' נשאו (לא פורסם, 17.2.19). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בהחזקת סכין מאולתרת באורך 4 ס"מ בין כותלי הכלא. הוא נדון ל- 3 חודשי מאסר בפועל עליהם הופעל במצטבר מאסר מותנה בן 6 חודשים.

3. נסיבות החזקת הסכין במקרה דנן חמורות. פרט לכך שמדובר בהחזקה בין כותלי בית הסוהר, עסקינן במי שהחזיק בסכין מוסלק בפנקס אותו החזיק על גופו, משמע, זמין לשימוש בכל עת. הנאשם היה מודע היטב לאיסור בדבר החזקת הסכין, ולמרות זאת החליט במודע ומתוך תכנון מוקדם לעשות כן. ראו דבריו בחקירתו במשטרה: "זה לא סכין. זה סכין חיתוך. אני משתמש עם זה לצורך עבודה ואני עושה מזה מסגרות לתמונות" (ת/ש' 13-14). כשהוצג בפניו המוצג ת/ש' 1: "ש. אני מציג בפניך את הלהב, האם על זה מדובר? ת. כן. עם זה אני עובד. ש. מאיפה יש לך את הלהב? ת. מצאתי את זה באגף לפני חודשיים. ש. למה אתה מחביא את הלהב בפנקס טלפונים? ת. סתם, אם הכלא יראו ייקחו לי. ש. למה שייקחו? ת. ככה, אסור להחזיק. אבל תראה לא הייתה לי מטרה רעה, רק לעבודה, לא לחתוך ולא לדקור. ש. למה לא ביקשת אישור מהכלא להחזיק להב או סכין חיתוך? ת. לא יתנו לי" (ת/ש' 19-29). משמע, הנאשם החליט במודע להחזיק בסכין באופן מוסתר ומוסלק, מאחר שידע כי הוא אסור בהחזקה.

עסקינן בעבירה שעונשה המירבי 5 שנות מאסר. מתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה הנוהגת נמוכים משמעותית מקביעת המחוקק. גם אם לא אחרוג במידה ניכרת מן המתחמים שנקבעו בענישה הנוהגת, לבטח לא ניתן להתעלם מעמדת המחוקק, במיוחד כשעסקינן בנסיבות חמורות של החזקת סכין על ידי עצור בין כותלי בית המעצר.

לנוכח המפורט לעיל מצאתי לקבוע מתחם ענישה בין 4-12 חודשי מאסר.



בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

4. אשר לנסיבותיו של הנאשם דומה שאין צורך להכביר מילים. עברו הפלילי מכביד מאד. הוא הורשע במגוון עבירות החל מגיל צעיר, והספיק "לבלות" (שמא נאמר לבלות) את מרבית שנותיו הבוגרות במאסר ממש מאחורי סורג ובריה: 19 שנים בכלא – נזכיר, הנאשם בן 38.5, והחל לרצות עונשי מאסר בגיל 17.5. מכאן – מאז נכנס לראשונה לבית האסורים – נכנס ויצא ושוב נכנס – הספיק לשהות במצטבר כשנתיים באוויר החופשי, ואילו רוב חייו (למעט תקופת ילדותו) התגורר בבית הסוהר – באופן מצער – ביתו העיקרי.

בצד זאת, ניכר כי העונשים שהוטלו עליו לא הותירו בו חותם של ממש, לבטח לא כזה שימנע ממנו מלשוב ולבצע עבירות. הוסף על כך שהרשעתו הלפני אחרונה (עת/2) בוצעה אף היא מבין כותלי הכלא, עת פעל להחדיר למקום סמים מסוכנים ולא בחל בדבר לשם כך, לרבות מתן שוחד לסוהר, עבירות בגינן נדון לעונש מאסר ממושך, ולמדנו כי עסקין ברצידיביסט, מי שאלו הם חייו, לכאורה עברין חסר תקנה.

5. עונשו של הנאשם לא יוחמר בשל החלטתו לנהל הוכחות, אך לבטח לא יוכל לזכות להקלה הניתנת למי שמודה במעשיו, מקבל אחריות ומביע חרטה. במובן זה לא ניתן לקבל את טענת ההגנה לפיה הנאשם הודה במעשיו וקיבל אחריות כבר בשלב החקירה, שאחרת – מה לו לנהל את הליך ההוכחות. דווקא דבריו האחרונים של הנאשם בטיעוניו לעונש, הם שמלמדים יותר מכל כי גם עתה, לאחר שהורשע בדין, הוא ממשיך לעמוד על כך שאין במעשיו משום עבירה: "מה שנתפס אצלי, החפץ הזה, זה באמת לא משהו. אפילו לתפוס אותו לא יכולים לתפוס".

בפרפרזה על האמרה המוכרת: סכין ש(אינה) מתגלה בכניסה לכלא, דינה לדקור בתוך הכלא. יידע כל אסיר ועצור – המחזיק סכין בין כותלי בית הסוהר, כלי תקיפה המאפשר לפגוע בקלואים ובקלאים – דינו לעונש מאסר משמעותי, כזה שיהלום את חומרת מעשיו, ותהיה בו משום הרתעה מלשוב ולבצע עבירות.

מכאן, הגם שלא ראיתי לקבל במלואה את עמדת המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם בקצה העליון של המתחם, ברי כי ראוי למקמו בחלקו העליון. לנוכח תקופת המאסר שתיגזר על הנאשם, והואיל ואין מדובר בעבירה שבוצעה מתוך בצע כסף, החלטתי להימנע מהשתת רכיב כספי מוחשי, ולהסתפק בהתחייבות צופה פני עתיד.



בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-06-45574 מדינת ישראל נ' סחאר

6. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 10 חודשי מאסר בפועל אשר יצטברו לכל עונש אחר שהוטל על הנאשם.
- ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירה של החזקת סכין, או עבירת אלימות כלשהי (לרבות איומים).
- ג. הנאשם ייתן התחייבות בסך 3,000 ₪ להימנע בתוך שלוש שנים מביצוע עבירה של החזקת סכין או עבירת אלימות כלשהי (לרבות איומים). הנאשם יצהיר על התחייבותו לפניי עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים. ההתחייבות תיכנס לתוקף במועד שחרורו של הנאשם ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח אדר תשפ"א, 02 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.



גיל אבנון, שופט